

har den paagældende Regering følgelig gjort sin Pligt, naar den forelægger og anbefaler Rigsdagen et dertil sigtende Forslag.

Endelig kan nævnes, at Art. 1, sidste Stykke, giver Adgang til under visse Betingelser igen at udtræde af Forbundet med et forudgaaende Varsel af 2 Aar, at Art. 7, 3. Stk. giver Kvinder samme Adgang som Mænd til alle Stillinger ved Forbundet, samt at den endelige Formulering af Forbundspagten navnlig i Art. 23 og 24 mere indgaaende fremhæver Forbundets socialpolitiske, humane og administrative Opgaver.

4. Forbundets Medlemmer.

Forbundets Artikel 1 sonderer mellem 3 forskellige Klasser af Stater, hvoraf de 2 første igen henføres til Forbundets oprindelige Medlemmer, medens der for Optagelse af Stater af 3. Klasse kræves ganske særlige Betingelser. Til Forbundets oprindelige Medlemmer henføres for det første de 27 allierede og associerede Magter, som har undertegnet Fredstraktaten af 28. Juni 1919, samt 5 selvstyrende engelske Kolonier, nemlig: de amerikanske Forenede Stater, Belgien, Bolivia, Brasilien, det britiske Rige med Kanada, Australien, Sydafrika, New Zealand og Indien, Kina, Kuba, Ekvador, Frankrig, Grækenland, Guatemala, Haiti, Hedjaz, Honduras, Italien, Japan, Liberia, Nikaragua, Panama, Peru, Polen, Portugal, Rumænien, den serbisk-kroatisk-slovenske Stat, Siam, Czeko-Slovakien og Uruguay.

Endvidere 13 neutrale Stater, som nævnes i et Tillæg til Forbundspagten, nemlig: den argentinske Republik, Chile, Kolumbia, Danmark, Nederlandene, Norge, Paraguay, Persien, Salvador, Spanien, Sverig, Schweiz og Venezuela.

For disse 13 neutrale Staters Vedkommende er det dog gjort til en Betingelse, at de skal tiltræde Forbundspagten *uden Forbehold* indenfor 2 Maanedere fra det Tidspunkt, da den træder i Kraft, hvilket

Tidspunkt igen falder sammen med Fredstraktatens Ikrafttræden som Helhed.

Alle andre selvstyrende Stater, derunder indbefattet selvstyrende Bilande og Kolonier, henføres under 3. Klasse og kan kun blive Medlemmer af Forbundet, hvis to Tredjedele af Delegeretforsamlingen samtykker deri, og forudsat at de giver virkelige Garantier for deres oprigtige Hensigt at iagttage de mellemfolkelige Forpligtelser og desuden antager de Forskrifter, som Forbundet giver med Hensyn til deres land- og sømilitære Styrker.

Det er øjensynligt, at Spørgsmaalet om Adgangen til Forbundet er af overordentlig Betydning ved Overvejselsen af de neutrale Staters Stilling til dette. Saa længe en Række folkerige Stater er udelukket, er Faren for at blive indviklet i storpolitiske Konflikter ved at tiltræde Forbundet langt større, end dersom en vis Ligevægt tilvejebringes derved, at der er aaben Adgang for alle civiliserede Stater og disse benytter sig deraf til at tiltræde Forbundet. Der maa derfor tillægges den af fremtrædende Statsmænd i de allierede Lande udtalte Hensigt, i en ikke alt for fjærn Fremtid at ville give de indtil videre udelukkede Stater Lejlighed til at blive optaget i Forbundet, en betydelig Interesse. Et Vidnesbyrd om denne Hensigt kan findes deri, at Forbundspagtens Artikel 4, 2. Stk. aabner Muligheden for, at yderligere Stater end de 5 allierede og associerede Hovedmagter kan blive fast repræsenterede i Raadet.

5. Forbundet og Staternes Suverænitet.

Spørgsmaalet om, hvorvidt Forbundet fratager de enkelte Medlemmer deres Suverænitet, det vil sige deres Selvbestemmelsesret i mellemfolkelige Forhold, tør sikkert besvares benægtende. Det fremgaar af en Række Bestemmelser i Forbundspagten, at de enkelte Staters Suverænitet skal være forbeholdt. Noget andet er, at Tiltrædelsen medfører visse Forpligtelser og forsaavidt indskrænker den tidligere Handlefrihed i disse Henseender. Det